DOMSTOLENS DOM
AF 5. DECEMBER 1967

Bestuur der Sociale Verzekeringsbank mod J. H. Van der Vecht (Anmodning om præjudiciel afgørelse)

Sag 19/67

Processprog: Nederlandsk

Angående:

Anmodning om fortolkning af artikel 12 og 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 3 om vandrende arbejdstageres sociale sikring (JO af 16. 12. 1968, s. 561 ff; findes ikke på dansk) indgivet til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 af Centrale Raad van Beroep (øverste nederlandske retsinstans for sager vedrørende social sikring) i en sag, der verserer for denne ret mellem ovennævnte parter.

Domskonklusion:

1. En arbejdstager, som har beskæftigelse på en medlemsstats territorium, men bor på en anden medlemsstats territorium, og som på arbejdsgiverens regning befordres mellem bopæl og beskæftigelsessted, er i henhold til forordning nr. 3, artikel 12 omfattet af den førstnævnte stats lovgivning, endog hvad angår den del af befordringen, der foregår på den stats territorium, hvor han er bosat, og hvor virksomheden har hovedsæde.

2. I henhold til forordning nr. 3, artikel 12 forbydes det andre medlemsstater end den, på hvis territorium arbejdstageren er beskæftiget, at lade denne være omfattet af deres lovgivning om social sikring, når noget sådant vil medføre forøgede byrder for arbejdstagerne eller arbejdsgiverne, der ikke modsvarer en yderligere social beskyttelse.

3. Den administrative Kommissions afgørelser i medfør af forordning nr. 3, artikel 43, litra a) er ikke bindende for domstolene.

4. Forordning nr. 3, artikel 13, litra a) finder, i sin affattelse fra før forordning nr. 24/64, anvendelse på den arbejdstager, der udelukkende er ansat med henblik på beskæftigelse på en anden medlemsstats territorium end den, på hvis territorium den virksomhed, han normalt er tilknyttet, befinder sig, forudsat at varigheden af hans beskæftigelse på førstnævnte stats territorium må antages ikke at ville overstige et år.

5. Artikel 13, litra a) i den nævnte affattelse sigter med udtrykket »varigheden af deres beskæftigelse . . . må antages . . .« på varigheden af arbejdstagerens personlige beskæftigelse.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Spørgsmålene bør besvares således:

1. En arbejdstager, som har beskæftigelse på en medlemsstats territorium, men bor på en anden medlemsstats territorium, og som på arbejdsgiverens regning befordres mellem bopæl og beskæftigelsessted, er i henhold til forordning nr. 3, artikel 12 omfattet af den førstnævnte stats lovgivning, endog hvad angår den del af befordringen, der foregår på den stats territorium, hvor han er bosat, og hvor virksomheden har hovedsæde.

2. I henhold til forordning nr. 3, artikel 12 forbydes det andre medlemsstater end den, på hvis territorium arbejdstageren er beskæftiget, at lade denne være omfattet af deres lovgivning om social sikring, når noget sådant vil medføre forøgede byrder for arbejdstagerne eller arbejdsgiverne for samme risiko og vedrørende samme forsikringsperiode, der ikke står i forhold til den ønskede udvidelse af den sociale beskyttelse.

3. Afgørelser truffet af Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring i medfør af forordning nr. 3, artikel 43, litra a) er ikke bindende for domstolene.

4. Forordning nr. 3, artikel 13, litra a) finder, i sin affattelse fra før forordning nr. 24/64, anvendelse på den arbejdstager, der udelukkende er ansat med henblik på beskæftigelse på en anden medlemsstats territorium end den, på hvis territorium den virksomhed, han normalt er tilknyttet, befinder sig, endog når det drejer sig om andet arbejdet end det, som normalt udføres i den stat, hvor virksomheden har hovedsæde, forudsat at varigheden af hans beskæftigelse på førstnævnte stats territorium må antages ikke at ville overstige et år.

Sammendrag

1. *Fællesskabsret — ensartet fortolkning — hensyntagen til affattelsen på alle 4 sprog*

2. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — social forsikring — anvendelig lovgivning — de ydelsesberettigedes beskæftigelse og bopæl på forskellige medlemsstaters område — befordring mellem bopæl og beskæftigelsessted — forsikring omfattet af lovgivningen på beskæftigelsesstedet*

   (Forordning nr. 3, artikel 12)

3. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — social forsikring — lovgivning i andre medlemsstater end den på hvis territorium arbejdstagerne er beskæftiget — lovgivning der medfører forøgelse af arbejdstagernes byrder uden tilsvarende fordele — uanvendelighed*

   (Forordning nr. 3, artikel 12)

4. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — social forsikring — Den administrative Kommission ifølge forordning nr. 3, artikel 43 — dennes afgørelser efter forordning nr. 3, artikel 43, litra a) ikke bindende for domstolene*

5. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — social forsikring — anvendelig lovgivning — ydelsesberettigede efter forordning nr. 3, artikel 13, litra a) (i affattelsen fra før forordning nr. 24/64)*

6. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — social forsikring — anvendelig lovgivning — de ydelsesberettigedes bopæl og den beskæftigende virksomheds hovedsæde på en anden medlemsstats territorium and den, hvor arbejdet udføres — beskæftigelsens antagelige varighed i den betydning, der er forudsat i forordning nr. 3, artikel 13, litra a) (i affattelsen fra før forordning nr. 24/64)*

1. Nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsforordningerne udelukker, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og kræver i tvivlstilfælde, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af versionerne af de 3 andre sprog.

2. En arbejdstager, som har beskæftigelse på en medlemsstats territorium, men bor på en anden medlemsstats territorium, og som på arbejdsgiverens regning befordres mellem bopæl og beskæftigelsessted, er i henhold til forordning nr. 3, artikel 12 omfattet af den førstnævnte stats lovgivning, endog hvad angår den del af befordringen, der foregår på den stats territorium, hvor han er bosat, og hvor virksomheden har hovedsæde.

3. I henhold til forordning nr. 3, artikel 12 forbydes det andre medlemsstater end den, på hvis territorium arbejdstageren er beskæftiget, at lade denne være omfattet af deres lovgivning om social sikring, når noget sådant vil medføre forøgede byrder for arbejdstagerne eller arbejdsgiverne, der ikke modsvarer en yderligere social beskyttelse.

4. Den administrative Kommissions afgørelser i medfør af forordning nr. 3, artikel 43, litra a) er ikke bindende for domstolene.

5. Forordning nr. 3, artikel 13, litra a) finder, i sin affattelse fra før forordning nr. 24/64, anvendelse på den arbejdstager, der udelukkende er ansat med henblik på beskæftigelse på en anden medlemsstats territorium end den, på hvis territorium den virksomhed, han normalt er tilknyttet, befinder sig, forudsat at varigheden af hans beskæftigelse på førstnævnte stats territorium må antages ikke at ville overstige et år.

6. Artikel 13, litra a), i sin affattelse fra før forordning nr. 24/64, sigter med udtrykket »varigheden af deres beskæftigelse . . . må antages . . .« på varigheden af arbejdstagerens personlige beskæftigelse.